

"อาจารย์คิดหารามีเรื่องที่ไม่ยอมบอกเยอะเกินไปครับ!"

คืนที่ซอกขนาดหนักในหลายๆเรื่องผ่านพ้นไป ตัวผมที่กลับเป็นมนุษย์มุ่งหน้าไปยังโรงเรียน แนนอน เพื่อไวยกับอาจารย์คิดหาราจิ

"เรื่องการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียนก็เรื่องหนึ่ง เรื่องผมจะกลับเป็นมนุษย์ในตอนกลางวันก็อีกเรื่องหนึ่ง สุดท้ายก็เรื่องที่เป็นน้ำของอาากิฮิเมะ..."

ผมตอบมือลงกับโต๊ะ อาจารย์คิดหาราจิเงยหน้ามองผมที่พูดโดยพินลมหายใจแรงกว่าปกติอย่างดูสนุกๆ เพราะอะไรบางอย่าง

"เอะเอ๋ ทสึวานุกิคง โกรธจ้ะหรือ?"

"แทนที่จะเรียกว่าโกรธ... ผมงงไปหมดแล้วครับ ทำไมอาจารย์ถึงมาบอกความจริงที่ปิดไว้เรื่องแล้วเรื่องเล่า หลังเกิดเรื่องแล้วอย่างนี้ล่ะครับ?"

"ก็แบบนั้นมันน่าสนใจกว่านี่นา ฮ่าฮ่าฮ่า"

คะ คนคนนี่....

ผมหมดแรงสวบ เลยหย่อนกันลงนั่งที่เก้าอี้ที่อาจารย์ดึงออกมาให้

"...แต่ว่า โลงใจใช่ไหมล่ะ" อาจารย์ยิ้มอย่างมีเลศนัย

"เรื่องอะไรครับ?"

"ที่รู้เหตุผลที่ครูสนิทกับอาากิฮิเมะซึ่งใจ กังวลอยู่นิดหน่อยใช่ไหมล่ะ? หรือว่า คิดว่าครูมีความสัมพันธ์ต้องห้ามอะไรอย่างนั้นรีเป่านะ?"

"ปละ เปลาชักหนอย..."

ผมตอบไปอย่างกระอักกระอ่วนว่าอย่างนั้นก็จริง แต่ที่จริงแล้ว เป็นอย่างที่อาจารย์ว่ามาเลย

หลังจากที่ความตกใจตอนแรกที่ว่าอาจารย์เป็นน้ำของอาากิฮิเมะหายไป ผมก็รู้สึกเหมือนกับว่า สิ่งที่พุ่งขึ้นมาในใจหมดพลังไปอย่างโล่งใจ นั่นมัน โลงอก...ละมั้ง

....ทำไม ถึงรู้สึกอย่างนั้นได้ล่ะ?

"แล้วก็ อาากิฮิเมะซึ่งมีคนที่คุณชอบอยู่เป็นตัวเป็นตนแล้วละนะ"

".....เอ๋!"

ผมเปลอสงเสียงโดยไม่ได้ตั้งใจ อาจารย์คิดหาราจิเผยใบหน้ายิ้มแย้มที่ดูชั่วร้ายยิ่งขึ้นไปอีก

"อ้อ สนใจจริงๆด้วยสินะ? ฮีฮีฮี"

----นี่เรา กำลังโดนปิ่นหัวอยู่อีกแล้วใช่ไหมเนี่ย?

第五話 「さくらのなかの、はつこい」

บทที่ห้า : รักแรก, ท่ามกลางเหล่าซาคุระ

นอกหน้าต่าง จึกจั่นกำลังส่งเสียงร้องหนวกหูน่ารำคาญ

กลางเดือนสิงหาคมแล้ว ปิดเทอมฤดูร้อนก็ผ่านมาครึ่งทาง วันนี้เป็นวันไปโรงเรียน

ทุกคนขันแข็งกับการพูดคุยกับเพื่อนที่ไม่ได้เจอหน้ากันมานาน จนห้องเรียนเต็มไปด้วยบรรยากาศที่อึดอัด

ผมเองก็นั่งอยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่าง พูดคุยเรื่อยเปื่อยเรื่องนู่นเรื่องนี้กับพวกเคยส์เกาะกับโคอิวาอิกลุ่มเดิม

กลางปิดเทอมฤดูร้อน แนนอนว่าหัวข้อหลักของเรื่องพูดคุยกันคือ ฤดูร้อนนี้ ไปเที่ยวไหนมาหรือ? รวๆนี้

"ทสึวานุกิคง ที่ผ่านมาได้ไปเที่ยวไหนบ้างรีเปลา~?"

อาโอโมริถามด้วยเสียงยี้ดยสบายๆ ผมเลยตอบไปว่า "ไม่เลย เราอยู่หอดตลอด"

"งั้นหรือ? งั้นจะไปหลังจากนี้สินะ~"

"ไม่หรอก...."

"เอ~ ไม่เปื้อนหรือ? อย่างน้อยก็กลับบ้านเกิดอะไรทำนองนี้บ้างสิ?" โคอิวาอิเอียงคอสงสัย

"อืม ก็นะ แต่เรามีเรื่องต้องทำนะ"

"เรื่องต้องทำ?"

"ชมรมทำสวน ต้องมารดน้ำเป็นครั้งคราวนะ"

"อ้อ งั้นหรือ เหนื่อยแย่เลย"

โคอิวาอิทูปมือปุก

"งั้น ยาเอโนะซังกับสุโมโมะจังก็มาโรงเรียนหรือ?"

"อืม"

พอผมพยักหน้า โคอิวาอิก็พูด "เหนื่อยแย่เลย" ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

"ว่าแต่ว่า ไม่คิดเลยว่าฮาจะเข้าชมรมเนี่ย"

เคยส์เกาะกอดอก พูดอย่างลึกลับซึ่งประหลาดๆ

"เอ๋ จันเหร?"

"อืม ผิดคาดนิดหน่อยนะ"

จันเหรอกเหร...? คำพูดของเคย์สุเกะผิดคาดสำหรับผมมากกว่า ผมครุ่นคิดสงสัย แต่ทุกคนรอบตัวผมต่างก็พยักหน้า "จริงด้วยเนอะ" ให้กับเคย์สุเกะ

"ก็ดีแล้วนี่? ทสึวากิคงช่วงนี้เนี่ย ไม่เลวเลยนะ รู้สึกเหมือนว่ากำแพงหายไปมากกว่าก่อนหน้านี้ใช่มั้ย"

พอได้ยินฟูกามิจิพูดอย่างนั้น ผมก็นึกถึงเรื่องเมื่อเดือนพฤษภาคมขึ้นมา

อา จันเหรอกเหร ผมตระหนักขึ้นมา ตั้งแต่ตอนนั้น ทุกคนก็เป็นห่วงเรามาตลอดอย่างจันเหรเนี่ย

ไม่ใช่ว่าพูดมาโดยไม่เกรงใจ แต่ก็ไม่ใช่ว่าดัดสัมพันธ์กัน ทุกคนคอยดูเราอยู่ใกล้ๆมาตลอดนี่เอง

---ตอนนั้น เราเคยรู้สึกอิจฉาความสัมพันธ์ของยาเอโนะกับอาากิฮิเมะขึ้นมา เมื่อมองทั้งสองคน แต่เราก็มีเพื่อนที่ไม่มีใครแทนได้เหมือนกันนี่นา และยังมีมากขนาดนี้ด้วย

พอคิดเป็นคำพูดแบบนั้น ก็รู้สึกจุกจิกๆ เขินๆ ...และอบอุ่น ยังไงก็ไม่รู้

"ฉันมีเรื่องจะพูดด้วยหน่อย"

หลังจากที่ฟังคำทักทายของอาจารย์ใหญ่ทางเสียงตามสาย และโหมรวมแบบง่ายๆจบลงแล้ว วันมาโรงเรียนก็จบลงเท่านี้

ตอนที่ผมตั้งใจจะแยกกับทุกคนแล้วไปทำกิจกรรมชมรม ผมก็ถูกเรียกหยุดด้วยคำพูดนั้น

คนที่ส่งเสียงเรียกผมคือ ยูคิ เธอยืนยัดหลังตรงเหมือนเคย จ้องมองผมด้วยสีหน้าที่บอกอารมณ์ไม่ถูก

"มีอะไรเหร?"

"อยู่ที่นี่พูดไม่ได้ละ ช่วยตามฉันมาหน่อย"

พอยูคิว่าแล้ว เธอก็กลับตัวทันที เรื่องอะไรกันนะ? ตอนนี้เป็นปิดเทอมฤดูร้อนอยู่ด้วย ผมว่าผมจำไม่ได้ว่าได้ไปยุ่งเกี่ยวกับยูคินะ... ผมครุ่นคิดอยู่ แต่ก็ตัดสินใจเดินตามไปก่อน

ยูคิเดินก้าวเท้าโดยไม่มีความลังเล คงมีที่สักแห่งเป็นเป้าหมายอยู่ ผมมองโป๊วเทลที่ส่ายไปมาบนแผ่นหลัง พยายามคิดขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

'จะว่าไป ยูคิคืออัสฟารีนะ....'

พอลองสังเกตดูหลังจากที่รู้แล้ว ความรู้สึกดื้อรั้นประหลาดๆ หรือบรรยากาศหนักแน่นของแผ่นหลังที่ตั้งตรงนั้น มันเหมือนกันจริงๆ ถึงเราจะไม่รู้สีกตัวเลยสักนิดเพราะทั้งสี่ผม ทั้งวิธีการพูดต่างกันก็เถอะ ..คงแปลงโฉมอยู่อย่างที่คุณละมัง?

ยูคิเข้าไปยังอาคารเรียนข้างๆ ผมเดินตามหลังเธอไปโดยไม่เปิดปากพูดสักคำ

---สิ่งที่ผมเข้าใจจากเหตุการณ์ที่สระน้ำตอนนั้น คือการที่ยุคิเป็นมนุษย์จากฟิกราเล่ และ การที่เธอมีความตั้งใจเข้าสู่ในการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียนเป็นอย่างมาก

'แต่ว่าน่า การแข่งขันประชันระหว่างโรงเรียนจั้นหรือ...'

ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม เกิดเรื่องหลายเรื่องก็จริง แต่ผมไม่คิดเลยแม้แต่ินิดว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนั้น

ผมตกใจมากกับเรื่องที่อาจารย์คิซารากิกับอาากิฮิเมะมีความสัมพันธ์เป็นน้าและหลาน จนเรื่องการแข่งขันกระจายไปจากหัวผมครู่หนึ่ง แต่เรื่องนั้น กลาวคือ อาากิฮิเมะต้องแบกรับภาระที่หนักอึ้งอย่างใหม่อีกหนึ่งอย่างนั่นเอง

'แต่... อาากิฮิเมะจะแข่งในการแข่งขันอย่างนั้นได้จั้นหรือ'

อาจารย์คิซารากิพูดออกมาโดยดูไม่ทุกขร้อน แต่ในความจริง ความสามารถระหว่างอัสปาร์สกับอาากิฮิเมะนั้นน่าจะต่างกันอย่างมหาศาล ผมคิดว่านี้เป็นการแข่งขันที่เห็นผู้แพ้ผู้ชนะตั้งแต่แรกแล้ว

---จะกลายเป็นว่าอาากิฮิเมะจะโดนเล่นงานอย่างสาหัส จนท้อแท้หุดหู่สุดๆไม่ใช่ไร้ใจ

ผมรู้สึกเหมือนกับว่านั้นคืออนาคตที่ถูกกำหนดไว้แน่นอนแล้ว จนถอนหายใจออกมาอย่างไม่รู้ตัว

เมื่อมาถึงด้านหลังตึกเรียน ในที่สุดยุคิก็หยุดยืน

เธอกวาดสายตามองซ้ายมองขวาอย่างรวดเร็ว หลังจากทีดูแนแล้วว่าไม่มีใครอยู่ เธอก็หมุนตัวหันหน้ามาหาผม

"ที่นี่ได้ใช่ไหม"

"ฮือ"

ในหัวผมอัดแน่นไปด้วยเรื่องของการแข่งขันประชันกัน ผมตอบกลับไปอย่างไม่ใส่ใจ ยังไงชะ ก็คงเป็นเรื่องเกี่ยวกับการวิจัยประหลาดๆอะไรนั้นอีกแน่อยู่แล้ว...

"ฉันขอถามสั้นๆตรงไปตรงมานะ ทำไมคุณถึงเป็นผู้ติดตามของพริมา พลัม จั้นหรือ?"

"....เอ๋?"

ผมอึ้งไปพักหนึ่ง เพราะไม่สามารถทำความเข้าใจความหมายของคำพูดที่ยุคิพูดได้ในทันที

"ทั้งสปีเนีย ทั้งผู้ติดตาม ต่างก็เป็นมนุษย์ของเรโทรเซนาเนีย ฉันไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย หมายความว่ายังงี้ ช่วยอธิบายให้หน่อยได้ไหม"

ตอนที่ผมเข้าใจว่าเธอกำลังพูดอะไรอยู่ หน้าผมก็ซีดเผือด ทั้งตัวผมก็ซีดเผือดในทันที

"เอะ...เอ๋!? หมายความว่ายังงี้....?"

ยุคิรู้แล้วว่าตัวจริงของยุคิจ้งคือผมจั้นหรือ---!?

เหงื่อเย็นๆไหลออกมาที่แผ่นหลัง ไม่สิ แต่อาจารย์คิซารากิบอกว่า ถ้าตัวจริงของเราเผยต่อใครเข้า

เราจะกลายเป็นตุ๊กตาโดยสมบูรณ์ไม่ใช่หรือ? อย่างน้อย ตอนนี้ก็ไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงอะไรกับร่างกายนี้

ยูคิเข็ดปากขึ้น บอกว่าคิดอะไรกับผมที่มีเหงื่อเย็นๆไหลพลั่งอยู่

"จะทำไมไม่รู้ไม่ได้หรอกนะ เพราะฉันเห็นคะ เห็นตอนที่คุณเปลี่ยนร่างเป็นแกะตัวเล็กๆบนถนน"

"....เอ---!?"

"ตอนเย็นที่หิวมมถนน ฉันเห็นเพื่อนร่วมชั้นหายตัวไป จากนั้นก็มีแกะตัวหนึ่งที่พยายามซ่อนกระเป๋านักเรียนใบใหญ่ไว้ในพุ่มไม้อย่างเอาเป็นเอาตายมาแทน เป็นภาพที่น่าสนใจดีนะ"

จะว่าไปเมื่อไม่นานนี้ ก็เกิดเรื่องแบบนั้นจริงๆ เรื่องที่ผมัวจจดจ่อกับกิจกรรมชมรม เลยเพลอกลับช้ากว่าเดิม จนกลายร่างเสียก่อนที่จะไปถึงหอพัก

ตอนนั้น ถ้าจำไม่ผิด กระเป๋านักเรียนมันหนักเกินไปสำหรับตัวของยูคิจึง เลยซ่อนไว้ในพุ่มไม้ว่าจะกลับมาเอาทีหลัง โลงใจว่าโชคดีที่รอบๆไม่มีใครอยู่แล้วแท้ๆ...

ผมกลืนน้ำลายเอือก

"หะ...เห็นจันหรือ?"

หน้ายูคิแดงขึ้นมาทันที ไม่รู้ว่าเธอเข้าใจคำพูดนั้นว่ายังไง

"จะ ฉันไม่ได้สนใจคุณจนสะกดรอยตามหรอกนะ! แค่ผ่านที่นั่นพอดีนานๆที่เท่านั้นละ นานๆที!"

"กะ ก็นะ ก็คงเป็นจันอยู่หรอก... แต่แปลกแฮะ"

ความแตกหมดแล้ว ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ทำไมเราถึงไม่กลายเป็นตุ๊กตาละ?

"ทำหน้าที่ประหลาดอยู่นะ"

"เปล่าหรือ... แต่อาจารย์คิซารากิบอกมาว่าถ้าตัวจริงถูกเปิดเผย จะแยเอนะ..."

พอผมครุ่นคิด ยูคิก็อฬนลมหายใจฮึ่ม

"อะไรกัน เรื่องนั้นหรือหรอ นั้นนะ เรื่องที่ 'ถ้าความแตกต่อมนุษย์ของโลกนี้' ใช่มั้ไหมละ ฉันเป็นคนของฟิคุราเล่ แนนอนว่าไม่มีปัญหาหรอกนะ"

"ปะ เป็นจันหรือ?"

ผมโลงใจต่อยูคิที่พยักหน้า รอดไป.... ผมไม่เอาด้วยหรอกนะ กลายเป็นตุ๊กตาโดยสมบูรณ์เนีย

"แล้ว ยอมรับสินะ? ว่าคุณคือเจ้าแกะนั่น"

"อาฮึ่ม"

โดนเห็นชัดเจนขนาดนั้น ป่านนี้แล้วปฏิเสธไม่ได้หรอก ผมพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ

"แต่ คุณเป็นมนุษย์ของโลกนี้สินะ? ทำไมถึงเป็นผู้ติดตามของสปีเนียอย่างนี้หรือ?"

"ผู้ติดตาม?"

"ว่าแล้วเชียว คุณก็ไม่วะไรเลยสินะ..."

ฟู ยุคิถอนหายใจเฮือกใหญ่ แล้วกอดอกเบาๆ

"ผู้ติดตาม' ที่ว่านะ คือการทำหน้าที่ช่วยเหลือเคียงข้างสปีเนียยังไงล่ะ สำหรับฉัน มีมัทสึตะคอยตามอยู่ใช่ไหมล่ะ"

"อา ว่าแล้วเชียว สุนัขนั่นคือมัทสึตะซังสินะ?"

ยุคิพยักหน้า

"คะ ไขแล้ว ปกติ ผู้ที่เป็นผู้ติดตาม มักจะเป็นผู้ที่อยู่ในตระกูลที่ทำสัญญารับหน้าที่นั้นมารุ่นต่อรุ่น แต่กรณีของฉัน มัทสึตะบอกว่าไม่ว่ายังไงก็อยากเป็นผู้ติดตามให้ได้ แล้วร้องไห้มาเกาะฉัน ก็เลย.... เอ้ย เรื่องนั้นช่างมันเถอะ! ฝ่ายที่ถามคือฉันนะ ทำไมคุณถึงเป็นผู้ติดตามของอาากิฮิเมะซังอย่างนั้นหรือ?"

ยุคิโกรธ ทั้งที่ตัวเองพูดนู่นพูดนี่เองแท้ๆ เธอทำมือลงที่เอวแล้วจ้องมองผม

"เรื่องนั้น... มีความจำเป็นหลายอย่างนะ"

ผมพูดอย่างคลุมเครือ ถ้าเล่ามันก็จะยาว แล้วก็ไม่ใช่เรื่องที่ยากเล่าให้ใครฟังเท่าไรด้วย ยุคิจ้องมองผมอยู่พักหนึ่ง แต่ในที่สุด ก็ถอนหายใจออกมา

"เข้าใจแล้วคะ คุณจะมีเหตุผลบางอย่างด้วย เรื่องเหตุผล สำหรับตอนนี้ ฉันจะไม่ถาม แต่ว่านะ"

เธอผลักใบหน้าเข้ามาใกล้ จ้องมองผมในระยะประชิด ทำให้ผมถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

"ในเมื่อพริมา พลังพึ่งพาไม่ได้ ถ้าคุณไม่คอยช่วยเหลือให้ดีจะลำบากนะ เข้าใจไหม? จะจำเป็นอย่างไรก็ตาม เมื่อเป็นผู้ติดตามแล้ว ฉันขอให้คุณตั้งใจเป็นได้ไหม ฉันอยากแข่งขันอย่างเท่าเทียมนะค่ะ"

"ชะ เข้าใจแล้ว"

"ถ้าเข้าใจก็ดีค่ะ ไปละคะ ฉันมีเรื่องคุยเท่านั้น"

พูดแค่นั้นเสร็จ ยุคิก็กลับหลังหัน แล้วเดินจากไปทันที

.....เออ สรุปคือ มาต่อว่าผมใช่ไหมเนี่ย ผมเกาหัวแกรกๆ

ผมไม่อาจช่วยเหลือเธอได้ดีเท่าที่ควรจริงๆอย่างที่ว่า คู่หูมือใหม่ที่เหมือนกับถูกเขียนอยู่ในภาพวาด ถ้ามองจากยุคิละก็ คงน่าหงุดหงิดจนทนไม่ได้ละมัง

แต่ว่า ทั้งที่จะตั้งใจที่คู่ต่อสู้เป็นมือใหม่ก็ได้ กลับรู้สึกหงุดหงิดแบบนี้เนี่ย ผมว่าการพูดแบบนี้สมกับที่เป็นยุคิซึ่งเป็นคนเอาจริงเอาจังจริงๆ คงหมายความว่าอยากจะแข่งขันกันอย่างจริงจังถึงขนาดนั้นแน่นอนเลย

"....ไปชมรมดีกว่า"

ตอนที่ผมพูดพิมพ์ และตั้งใจจะหันหน้าไปยังอาคารเรียนเท่านั้นเอง ก็มีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ที่ปลายสายตา

คน? ไม่สิ นั่นมัน... อากิฮิเมะ? แคพริบตาเดียวเลยไม่เห็นชัดเท่าไร แต่ภาพแผ่นหลังที่เห็นนิดหนึ่งนั้น ผมรู้สึกว่ามีผมที่เหมือนหลุกลุสไนซ์สายพลัวอยู่

"คงไม่ได้ฟังเรื่องเมื่อก็อยู่หรือหอกนะ?"

ไม่หรือ คงไม่เป็นไร เพราะถ้าโดนฟังเข้า เราคงกลายเป็นตุ๊กตาไปแล้ว...

แต่ ทำไมอากิฮิเมะถึงวิ่งเหมือนจะหนีไปละ หรือว่า นั่นเป็นคนละคนกันจริงๆรึไงนะ---?

ผมเอียงคอคิด พลังเดินไปหลังอาคารเรียนเก่า

พอผมไปถึงที่ทำการกิจกรรมชมรมที่เดิม ก็พบว่ายังไม่มีใครมาเลย มีเพียงดอกไม้ใบหญ้าในแปลง ปลูกไหวไปตามลมอย่างเงียบสงบอยู่เท่านั้น

ทั้งอากิฮิเมะ ทั้งยาเอโนะ ท่าทางจะแหวะที่ไหนสักแห่งอยู่ ผมตัดสินใจเริ่มเตรียมตัวไว้ก่อน

ผมเปิดห้องเก็บอุปกรณ์ สวมถุงมือทำงาน แล้วเอาของที่น่าจะจำเป็นในงานวันนี้ออกมา ระหว่างที่ทำเช่นนั้น ยาเอโนะก็วิ่งเหยาะๆมา หลังจากที่เธอยกมือขอโทษเบาๆ "ขอโทษที่มาช้า" เธอก็มองรอบๆ อย่างประหลาดใจ

"ทสึวานุกิ สโมโมะล่ะ?"

"ยาเอโนะ ไม่ได้อยู่ด้วยกันหรือหอกหรือ?"

"ฉันมีธุระที่ห้องพักอาจารย์นะ ฉันบอกสโมโมะให้ไปก่อนแล้ว... แต่ยังไม่มาแบบนี้เนี่ย ประหลาดนะ เกิดอะไรขึ้นรีเปล่านะ"

ใบหน้าของยาเอโนะหมองลง พอเป็นเรื่องของอากิฮิเมะแล้ว เธอจะเป็นกังวลเสมอ

"เราว่าในโรงเรียนคงไม่เกิดเรื่องประหลาดนักหรือ คงแหวะอยู่ที่ไหนซักแห่งละมัง"

ผมพูดอย่างนั้น พลังในหัวก็ปรากฏภาพเงาคนที่เห็นเมื่อก็ นั่นคืออากิฮิเมะจริงๆจ้ะหรือ....?

ตอนนั้นเอง อากิฮิเมะก็โผล่มาจากมุมอาคารเรียน

"สโมโมะ!" ยาเอโนะวิ่งเข้าไปหาอย่างว่องไว

"ข้าจ้ะนะ สโมโมะ มีอะไรรีเปล่า?"

"อ๊ะ ขอโทษ ฉันไปห้องน้าอยู่นะ...."

สายตาของอากิฮิเมะที่ยืมให้ยาเอโนะ หันมาทางผม มันประสานกับสายตาผมที่ดูสภาพการณ์อยู่

'เอ๋....'

ผมหยุดหายใจไปสั้นๆ เพราะพอผมรู้สึกว๊าดตาของอาากิฮิเมะส่ายน้อยๆ อาากิฮิเมะก็ก้มหน้าลงลงไปทั้งอย่างนั้น

เป็นอะไรไปนะ ช่วงนี้พอสบตากัน ถึงเธอจะทำท่าเขินอายนิดหน่อย แต่ก็หักทลายผมตามปกติได้แล้วแท้ๆ...

หลังจากนั้น ท่าทางของอาากิฮิเมะก็ยังคงแปลกไปจากเดิม พอผมเข้าไปคุย เธอก็ตอบกลับมาอยู่หรอก แต่ผมรู้ได้ว่าเธอล้มเหลวจากการพยายามยิ้มออกมาอย่างเต็มที่อยู่ ไม่ใช่ความรู้สึกประหม่าหรือเขินอายแบบก่อนหน้านี้... เป็นความรู้สึกว่าเธอกำลังข่มความเศร้าอยู่ต่างหาก

'ว่าแล้วเชียว เมื่อก็คืออาากิฮิเมะจริงๆ'

ผมมั่นใจว่าเป็นอย่างนั้น แต่ ทำไมล่ะ? ทำไมอาากิฮิเมะถึงทำหน้าที่แทบจะร้องไห้แบบนี้ และหลีกเลี่ยงการสบตากับผมล่ะ

ผมครุ่นคิดเหตุผลจนยามเย็นใกล้เข้ามา แต่คำตอบก็ไม่ออกมาในที่สุด

หลังจากนั้น หลายวันผ่านไป

---หรีๆ หรีๆ

*ผมไม่รู้ว่าจะจกั้จ้งร้องว่าอะไร ใครรู้ช่วยบอกด้วยนะครับ

เสียงจกั้จ้งร้องแข็งแะดังขึ้นที่นอกหน้าต่าง

'อืม ใกล้ถึงเวลาแล้ว ลินะ....'

ตอนเช้า ผมตื่นจากการหลับสั้นๆที่ห้องของตัวเองในหอพัก ยึดตัวบิดขี้เกียจ แล้วลงจากเตียง

ผมหยิบผ้าเช็ดตัวกับชุดออกมาจากตู้เสื้อผ้าอย่างเชื่องช้า ด้วยหน้าตาที่สะลึมสะลืออยู่

ตอนที่ผมกลับจากบ้านของอาากิฮิเมะมายังห้องของตัวเองนั้น โดยมาก จะเป็นช่วงที่ยังมีตอยู่หน่อยๆ ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น เพราะฉะนั้น เลยมีแผลกลับไปอีกรอบแบบนี้บ่อยพอควร....

'ได้นอนครึ่งๆกลางๆเนี่ย ไม่ค่อยทำให้ความง่วงหายไปเท่าไรเลยแฮะ....'

ผมขยี้ตาแง่วงๆ หุบปากที่อ้าหวา พลังเดินไปยังห้องอาบนํ้า

ผมอาบนํ้าฝักบัวในห้องอาบนํ้ายูนิตาธ* สวมชุดนักเรียน แล้วออกจากห้อง แสงอาทิตย์สาดส่องเกิดเงาชัดเจนขึ้นที่ปลายเท้าซึ่งกำลังเดินดubuลงบันไดอย่างรวดเร็วอยู่

*unit bath ห้องอาบนํ้าที่มีทั้งอ่างอาบนํ้าและโถส้วมรวมอยู่ในห้องเดียว (ที่ญี่ปุ่น ปกติ ห้องอาบนํ้าและห้องส้วมแยกกัน)

ยังเป็นช่วงเช้าของตอนเช้า แต่ข้างนอกท่าจะร้อนนํ้าดู

พอผมออกไปยังล๊อบบี้ที่ใช้ร่วมกันของหอพักชายและหอพักหญิง ก็พบสามพี่น้องอาซามิยะอยู่

"อ๊ะ ฮารุตันล่ะ!" น้องคนสุดท้อง โทอะ กระโดดตุงๆท่าทางมีความสุข

"สะ สวัสดิ์..." พี่สาวคนโต อากิโนะ พูดอย่างอีกอัก

"โธส" ผู้ที่พูดอย่างสงบคือ พี่ชายคนโต นัทสึกิ

พี่น้อง นัทสึกิ อากิโนะ โทอะ เป็นเพื่อนกับผมตั้งแต่ปีที่แล้ว โดยเฉพาะกับนัทสึกิ เราพักในหอพักชายเหมือนกัน เลยค่อนข้างคุยกันเป็นประจำ ถึงจะไม่ได้คุยกันดังอีกทีก็สนุกสนาน เพราะทั้งนัทสึกิ ทั้งผมต่างก็เป็นพวกไม่ค่อยพูดก็ตามเถอะ

"กำลังใส่ชุดนักเรียนนี้ จะไปโรงเรียนหรือ?"

ผมพยักหน้าตอบ "อือ" ให้กับนัทสึกิที่ถามมา

ถึงจะเป็นปิดเทอมฤดูร้อน แต่โดยพื้นฐาน แต่ละวันของผมนั้นไม่ต่างไปจากเดิม ตอนกลางวัน ผมดำเนินชีวิตในฐานะของทสึวานุกิ มาซาฮารุ พอดกกลางคืน ผมจะกลายเป็นยูกิจัง และไปบ้านของอากิฮิเมะ

ช่วงนี้ อย่างที่บอกพวกโคอิวาอิไป ผมมีไปโรงเรียนเพื่อทำกิจกรรมชมรมด้วย แต่ว่า กิจกรรมค่อนข้างถูกตัดสั้นลงพอควร

ตอนเปิดเทอม หลังเลิกเรียนเราจะไปรวมกันที่แปลงดอกไม้แทบจะทุกวัน แต่ตอนนี้ กลายเป็นประมาณว่าไปรดน้ำ ดูแลสภาพดอกไม้ หลายวันที่หนึ่งแทน

อย่างไรก็ตาม โดยพื้นฐาน การรดน้ำจะเป็นระบบสลับกัน เรามีสปริงเคลอยู่ด้วย แถมแปลงดอกไม้ก็ได้ใหญ่มากมาย เลยตกลงว่าจะไปกันเป็นลำดับ

แต่ว่า ช่วงหน้าร้อน พวกวัชพืชก็งอกขึ้นมามากเหมือนกัน เราเลยมารวมกันเป็นครั้งคราว แล้วถอนวัชพืช ถ้าเผลอละก็ ปรืบตาเดียวมันจะกลายสภาพขึ้นเป็นพุ่มเลย ผมตกใจกับความทนทานของหญ้าที่งอกขึ้นมาเมื่อไม่ได้ดูเพียงไม่กี่วันเลยทีเดียว

วันนี้เป็นวันถอนวัชพืชอย่างที่ว่า ผมจึงสวมชุดนักเรียนแล้วลงมายังล็อบบี้

"...มีอะไร?"

นัทสึกิจ้องมองผมนิ่ง ผมจึงเอียงคอสงสัยนิดๆ

"เปล่าทสึวานุกิ รู้สึกว่าตอนกลางคืนจะไม่ค่อยอยู่ที่ห้องนะ?"

ผมสะดุ้งกึก

"ออกไปที่อื่นอยู่จันหรือ?"

"...อืม นิดหน่อย"

ผมพูดอย่างคลุมเครือ นัทสึกิพยักหน้าง่ายๆ "จันหรือ"

"ถ้าไม่ใช่เข้าไปพัวพันกับปัญหาอะไรอยู่ก็ไม่ใช่ไร หอพักเราการควบคุมก็หละหลวม เวลาปิดประตูก็ได้เข้มงวดมากมายนี่นะ"

พอผมมองโดยไม่ตั้งใจ ก็เห็นอากิโนะกับโทตะต่างก็มองตากันและพยักหน้าอยู่ข้างๆนั้นสิ

นี่เอง พวกอาซามิยะ เป็นห่วงเราสินะ...

"อืม โทษที่ที่ทำให้เป็นห่วงนะ ขอขอบคุณ"

พอรู้ตัว ผมก็พูดขอบคุณอย่างจริงใจไปแล้ว

พวกเคย์สุเกะกับฟูคามิจิ แล้วยังพวกอาซามิยะ ทุกคนเป็นห่วงผมอย่างไม่มีอะไรแอบแฝง

'เรา' ได้คนรอบตัวดีจริงๆนะเนี่ย...

ผมคิดเรื่องนั้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง

พอไปถึงโรงเรียน อากิฮิเมะกับยาเอโนะก็เริ่มกิจกรรมแล้ว

"อรุณสวัสดิ์"

พอผมส่งเสียงเรียกทั้งสองคนที่นั่งย่อตัวอยู่หน้าแปลงดอกไม้ ทั้งคู่ก็ยืนขึ้น แล้วผงกศีรษะทักทายผม

"อรุณสวัสดิ์ ทสึวานูกิ"

"อรุณสวัสดิ์...."

ผมมองรอยยิ้มของอากิฮิเมะที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ แล้วแอบถอนหายใจอยู่ในใจ

ในวันมาโรงเรียน ผมเห็นเงาคนที่น่าจะเป็นอากิฮิเมะ นับแต่ตอนนั้นมา อากิฮิเมะยังคงไม่ปรากฏมาตลอด ยิ่งกว่านั้น ไม่ใช่แค่ตอนกลางวันด้วย

การเจอกันในฐานะของ ทสึวานูกิ มาซาฮารุ นั้น เกิดขึ้นนานๆครั้ง แต่ผมไปห้องของอากิฮิเมะอยู่ทุกคืน ในฐานะของยูกิจัง... เลย์รู้ว่าอากิฮิเมะเหม่อลอย ครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ตลอด และถอนหายใจประจำ

ผมซึ่งไม่อาจให้กำลังใจเธอได้ในร่างตนเอง ลองถามเธอดูในร่างของยูกิจัง แต่อากิฮิเมะกลับเอาแต่ส่ายหน้าบอกว่า "ไม่มีอะไรหรอก" เท่านั้น

ผมไม่เข้าใจเหตุผลที่เธอหดหู่ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี สุดท้าย ก็ทำได้แต่เฝ้ามองอากิฮิเมะที่ถอนหายใจอยู่เท่านั้นเอง

"งั้นก็ ทสึวานูกิเริ่มจากทางด้านขวาได้ไหม?"

"ได้"

ยาเอโนะบอก ผมจึงเดินไปยังแปลงดอกไม้ด้านขวา

พอเหลือบมองดู อากิฮิเมะก็เริ่มงานจากแปลงดอกไม้ด้านซ้ายแล้ว เธอก็ม่อแผ่นหลังเล็กๆ จ้องมองพื้นดิน เห็นได้ว่าเธอกำลังตั้งใจทำงานอย่างขะมักเขม้น

'แต่ว่า ที่จริงเป็นเพราะ'ไม่อยากสบตากับเรา... รีเปล่านะ'

...พอดีกว่า จะคิดเรื่องแบบนั้นไปก็ทำอะไรไม่ได้อยู่ดี

ผมพ่นลมหายใจแรงสั้นๆ จากนั้นก็เริ่มต้นทำงานของตน

วัชพืชในแปลงดอกไม้มัน โตขึ้นมาในพริบตาในช่วงเวลาเพียงไม่กี่วัน

ต้นหญ้าที่เต็มไปด้วยกำลังวังชาของฤดูร้อน มันแผ่ขยายรากยึดแข็งแรง ขนาดดึงออกมาหนึ่งต้น ยังค่อนข้างลำบากไม่ใช่บ่อย

ถึงกระนั้น ในขณะที่ก้มหน้าก้มตาทำงานเจียบๆไปเรื่อยๆ แปลงดอกไม้ก็ค่อยๆสวยงามขึ้นทีละน้อย

---และ ระยะห่างจากอาากิฮิเมะก็ ค่อยๆหดสั้นลงทีละน้อยๆ เช่นกัน

ผมทำจากทางขวาไปซ้าย อาากิฮิเมะจากซ้ายไปขวา ทุกครั้งที่ถอนหญ้าออกมา อาากิฮิเมะก็เข้าใกล้มาเรื่อยๆ

ท่ามกลางพระอาทิตย์ส่องแสงจ้าเป็นประกาย ทีละน้อย ทีละน้อย

และ ทุกครั้งที่เข้าใกล้อาากิฮิเมะก้าวหนึ่ง ผมก็ครุ่นคิด

'เรา ควรทำยังไงดีนะ'

ที่อาากิฮิเมะหดหู่ นั้น เพราะเราเป็นสาเหตุรีเปล่านะ แต่.... ถ้าจั้น เราจะทำยังไงดีล่ะ

เมื่อไรก็ไม่รู้ ที่ผมกับอาากิฮิเมะมาอยู่หน้าแปลงดอกไม้แปลงเดียวกัน เราถอนหญ้าอย่างระวังไปเรื่อยๆ ในระยะที่ใกล้แทบจะชนกัน แต่ว่า อาากิฮิเมะก็ยังคงไม่เงยหน้าขึ้นอยู่ดี

เราควรทำยังไงดีล่ะ ผมครุ่นคิดอีกครั้ง....

"เอ่อ คือว่า"

ผมเปิดปากพูดเช่นนั้น

เกิดช่องว่างครู่สั้นๆ

"....อ อืม"

คำตอบเบาๆดังกลับมา ถึงอาากิฮิเมะจะยังก้มหน้าอยู่ก็เถอะ

"รู้สึกช่วงนี้ อาากิฮิเมะไม่รำเริงเลยนะ"

คิด คิด ผมรวบรวมคำพูด อาากิฮิเมะพูดขมขมกับด้วยเสียงที่อ่อนแรง "ค คงจั้น....ละมั้ง" ขณะที่ถอนหญ้าไปด้วย

"อืม ...ถ้าไม่รังเกียจ เราฟังเรื่องราวได้นะ"

อา นีวิธีพูดเรา อาจจะห้วนไปหน่อยแฮะ...

ผมคิดว่าอย่างนั้น แต่ดูจากน้ำเสียงแล้ว ดูเหมือนว่าอาากิฮิเมะจะถูกเนื้อหาที่ผมพูดถึงความสนใจมา เธอสายหน้าพับๆ หลังจากที่มึสึหน้าประหลาดใจเล็กน้อย

"มะ ไม่ ไม่มีอะไรหรอก ขอโทษที่ทำให้กังวลนะ"

ว่าแล้วเขี้ยว คำตอบเดิมจั้นเธอ.... ผมท้อใจนิดหน่อย แต่ก็คิดขึ้นใหม่ในทันที

แค่พวกเคยส์เกาะกับอาซามิยะคิดเป็นห่วง ผมก็รู้สึกหัวใจบอุ่นขึ้นมาแล้ว ผมอยากบอกความรู้สึกแบบนั้นให้แก่อาากิฮิเมะด้วย ผมคิดเช่นนั้น

"....ยังงี้ก็ตามนะ ถ้าสุโมโมะมีเรื่องอะไรลุ่มใจอยู่ล่ะก็ เอ่อ...."

"เอ๋!?"

อүүๆอาากิฮิเมะก็ส่งเสียงดังออกมา ผมจึงตกใจจนหยุดพูดไป

"มีอะไรเธอ?"

"เอะ เอ่อ ก็เมื่อกี้ พูดว่า สุ.. สุโมโมะ...."

หน้าของอาากิฮิเมะแดงแปร๊ด

"สุโม....? อ๊ะ"

เราหลุดปากพูด 'สุโมโมะ' ไปจั้นเธอ ช่วงนี้ตอนเจอสุโมโมะ เราอยู่ในร่างยูกิจึงตลอด เลยเปลอไป---

"อะ ขะ ขอโทษ"

ไม่น่า ผมไม่คิดว่าความจะแตกต่างผมคือยูกิจึงอยู่หรือ แต่ก็รีบร้อนขอโทษเธอ

"มะ ไม่หรือ ไม่เป็นไร เอ่อ..."

"ไม่ได้หรือ อүүๆก็โดนเรียกชื่อเฉยๆ* คงงงสินะ ไม่ใช่ว่าเราสนิทกันขนาดนั้นแท้ๆ ขอโทษจริงๆ...."

*การเรียกแต่ชื่อ โดยไม่เติมซัง เป็นการเรียกชื่อคนที่สนิทสนมกัน ถ้าไม่สนิทจะเรียกด้วยนามสกุลครับ

ก่อนจะพูดจบ ผมเห็นว่าสีหน้าของอาากิฮิเมะแข็งทื่อค้างอยู่ อา เรา...หลุดปากพูดไม่ดีอีกแล้วจั้นเธอ?

"เอ่อ...."

"เอ่อ ฉัน จะไปดูสภาพต้นไม้ในเรือนกระจะกัน...."

อาากิฮิเมะพูดราวกับจะขวางหยุดคำพูดผม แล้ววิ่งออกไป

ใบหน้าด้านข้างที่ผมเหลือบเห็น เห็นได้ว่าแทบจะร้องไห้ออกมาแล้ว

ผมถูกทิ้งอยู่หน้าแปลงดอกไม้ คอดกอย่างหนัก

....ทำร้ายความรู้สึกของอาภิสีเมะซะแล้วสิ

ทั้งที่แค่อยากบอกว่าเป็นห่วงอยู่เท่านั้นเอง แค่คิดว่าหากผมเป็นต้นเหตุ ก็อยากเป็นกำลังให้มากยิ่งขึ้นเท่านั้นแท้ๆ

'ทำไมเราถึง ทำอย่างทุกคนไม่ได้นะ...'

เบื้องล่างดวงอาทิตย์ที่ส่องแสงจ้า ผมก็ตรึมฝิปากแน่น

"....อืมแล้วคะ"

"สุโมโมะจัง ไม่ทานแล้วเหรอ?"

เวลาอาหารเย็น คุณพ่อมองฉันที่วางตะเกียบโดยทานไปไม่ถึงครึ่งหนึ่งอย่างประหลาดใจ

"ช่วงนี้ดูไม่ค่อยอยากอาหารเลยนะ ร่างกายอาการไม่ดีรีเปล่า"

คุณพ่อนั่งมองอย่างเป็นห่วง

"มะ...ไม่หรอก หนูว่าคงแค่อ่อนเพลียจากอากาศร้อนนะ"

คุณพ่อทำทางจะยอมรับคำแก้ตัวที่รีบพูดออกมาของฉัน

"อา ทุกวันอากาศร้อนนี่ะ กิจกรรมชมรมหนักรีเปล่า?"

"เรื่องนั้น ไม่ต้องห่วงคะ หนูทำไปพลงวันพักคะ"

"จั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นก็ดี.... ระวังเรื่องการเป็นลมแดดหน่อยละ ถ้าทำงานใต้แสงอาทิตย์หลายชั่วโมง ใส่หมวกหรืออะไรพวกนี้จะดีกว่านะ"

"อืม หนูจะระวัง"

ฉันพยักหน้า แล้วลดไหล่ลงอย่างหดหู่นิดหน่อย

"ขอโทษนะ คุณพ่อทำข้าวให้หนูทุกวันแท้ๆ..."

แต่ว่า คุณพ่อกลับยิ้มอย่างอ่อนโยนให้ฉันที่เป็นแบบนี้

"ไม่ต้องใส่ใจเรื่องแบบนี้หรอกนะ เพราะสุโมโมะจังเป็นสิ่งล้ำค่าที่สำคัญมากของผมกับคารินซังไงล่ะ" คุณพ่อพูด

เมื่อล้างชามแล้ว ฉันก็ขึ้นบันไดกลับไปยังห้องของตัวเอง ฉันนั่งลงที่เตียง กอดหมอนข้างอันโปรด แล้วลมถอนหายใจที่ช่วงนี้กลายเป็นนิสัยไปแล้วก็ถูกพ่นออกมา

'ทำให้คุณพ่อเป็นห่วงซะแล้วสิ...'

ไม่ใช่แค่คุณพ่อ ทั้งนาโกะจัง ยูกิจังก็เป็นห่วงฉัน แม้แต่ทสึวานูกิคง

....แต่ว่า

'---ไม่ใช่ที่เราสนิทกันขนาดนั้นแท้ๆ ขอโทษจริงๆ....'

คำพูดที่ทสึวานุกิพูดตอนกลางวันหวนกลับมาอีกครั้ง ทำให้ฉันปวดใจ

"ฉันดีใจอยู่หรอคะ..."

พอเขาเรียกว่าสุโมโมะ ฉันก็สั่นจนขนาดสั่นกระทั่งเรื่องที่หลุดหายไปแวบหนึ่งแท้ๆ

"....ถ้าเป็นยุคชิงล่ะก็ จะเรียกว่าโนนะริเป่ล่านะ"

ฉันเผลอพูดพึมพำอย่างนั้น ทำให้ปวดใจขึ้นมาอีกครั้ง

วันมาโรงเรียน ฉันได้เห็นเข้า

เห็นทสึวานุกิคุงและยุคชิงที่กำลังพูดคุยกันอยู่เพียงสองคน ด้านหลังอาคารเรียน....

ฉันแยกกับนาโกะจังที่บอกว่ามีธุระนิดหน่อย และกำลังมุ่งหน้าไปทำกิจกรรมชมรมก่อนพอดี พอไปถึงด้านหลังอาคารเรียน ก็ได้ยินเสียงคนคุยกันอย่างแผ่วเบา

ที่นั่น ทสึวานุกิคุงกับยุคชิง กำลังคุยเรื่องอะไรบางอย่างอย่างจริงจัง

คุยเรื่องอะไรกันอยู่นะ? ตอนแรกฉันคงคิดเพียงแค่นั้น แต่ ว่า ไม่นาน ยุคชิงก็ผลักใบหน้าเข้าใกล้ ทสึวานุกิคุง ฉันจึงตื่นตกใจ ไม่ใช่ฉันคิดว่าพวกเขาจะจูบกันอย่างนั้นหรอ แต่...

'ทสึวานุกิคุง ท่าทางจะไม่รังเกียจ...'

ทั้งการผลักกลับ การหลบ เขาไม่มีท่าทางจะทำแบบนั้นเลย เขายืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ก้มลงมองใบหน้าของยุคชิงที่กำลังพูดขึ้นกรานอะไรบางอย่างอย่างจริงจัง

---พอลองย้อนคิดดู ตอนที่สระน้ำก็เหมือนกัน ทสึวานุกิคุงมองยุคชิงเขม็ง

'ทสึวานุกิคุง ชอบยุคชิงรีไจน์นะ...'

ตอนที่ฉันพึมพำสองสามคำ เสียงเบาๆก็ดังขึ้น "สวัสดี"

"ฮะ ยุคิจัง"

ฉันเงยหน้าขึ้น มาตั้งแต่เมื่อไรกันนะ ยุคิจังที่ยืนอยู่บนหนังสือ ลอยขึ้นๆลงๆอยู่แบบข้างตัวฉัน

"สุโมโมะ... ร้องให้อยู่หรอ?"

"ฮะ ชะ ขอโทษนะ ฉันคิดอะไรอยู่นิดหน่อยนะ"

ฉันขยี้ตาเช็ดน้ำตาที่เอ่อขึ้นมาเมื่อไรก็ไม่รู้ ออก ไม่ได้นะ ถ้าร้องให้อยู่ล่ะก็ จะทำให้ยุคิจังกังวลอีก

"၁၁၁"

อืม นั่นสินะ ต้องร่ำเรียงเข้าไว้

"เป็นห่วงที่ฉันหุดห้อยสินะ แต่ว่า ไม่เป็นไรแล้วละ เพราะยุกิจัง ฉันเลยร่ำเรียงขึ้นมาแล้วละ"

"...สุโมโมะ เกิดอะไรขึ้นรีเปเล่า? ถ้าไม่รังเกียจ ผมรับฟังเรื่องราวได้นะ...."

พอฉันเพลอนิ่งเงียบไป ยุกิจังก็เริ่มต้นกังวลใจ

"อะ เอ่อ ถ้าวิธีพูดผมห้วนไปก็ขอโทษนะ แต่เรา เอ้ย ผมก็ ถ้าเป็นแค่เรื่องราว เอ่อ คิดว่าน่าจะรับฟังได้นะ..."

"มะ ไม่ ไม่ใช่หรอก"

ฉันรีบส่ายหน้า

"วันนี้ะนะ มีคนที่พูดแบบเดียวกันนะ วิธีพูดเหมือนกันเปี้ยบ ฉันเลยตกใจไปหน่อยนะ"

"เรอะ!? งะ งะ งะ จังหรือหรือ"

ยุกิจังพูดอย่างตื่นตกใจเพราะอะไรสักอย่าง ฉันเอาแก้มเข้าแนบอีกครั้ง

"อืม ไม่เป็นไร ฉันรู้ละ เรื่องที่ทั้งยุกิจัง ทั้งทสึวานุกิคุง เป็นคนใจดีมากๆ ฉันรู้ดีนะ"

"ทสึวา..."

"อ๊ะ อืม คนคนนั้นนะ ชื่อทสึวานุกิคุงละ ฉันเคยเล่าให้ฟังมาก่อนรีเปเล่า? เขาเป็นเด็กผู้ชายที่อยู่ชมรมเดียวกันนะ"

"อะ อืม"

"แล้วก็นะ ...เป็นคนที่ฉันชอบมากละ"

ฉันตัดสินใจพูดออกไปเต็มปากเต็มคำ

เกิดช่วงเวลาเงียบสนิทสองสามวินาที

"....เอ่-----!?"

ยุกิจังร้องเสียงดัง

"สุ สุโมโมะ ที่ว่าชอบ ชอบ... เอ่!?"

ทำไมถึงตกใจขนาดนั้นนะ?

"แปลกจังหรือ? ฉันก็เป็นเด็กผู้หญิงนี่นา ต้องมีความรักบ้างแหละ"

"คะ ความรัก...!?"

"ยุกิจังเลิกอยู่ เลยอาจไม่เข้าใจละมัง จริงสินะ... เพื่อเป็นการขอบคุณที่ทำให้ฉันร่ำเรียง จะเล่าให้ยุกิจังฟังละกันนะ เรื่องของรักแรกของฉัน..."

ฉันปิดตาลงอย่างช้าๆ โดยที่ยังกอดดยุกิจังที่ตื่นตกใจอยู่

พอทำเช่นนั้น ภาพความทรงจำก็ปรากฏขึ้นมาในดวงตาของฉันทันที

เพราะฉันจำได้ชัดเจน แม้แต่ตอนนี้

เรื่องของเด็กผู้ชายที่กุมมือฉันอบอุ่นให้ฉัน ผืนดินที่เต็มไปด้วยสีชากระ---

"ตอนวันพิธีปฐมนิเทศเมื่อปีที่แล้วนะเนะ ฉัน หลงทางในโรงเรียนนะ

ฉันพลัดหลงกับทั้งคุณพ่อ คุณแม่ นาโกะจังก็ไม่อยู่ ฉันเลยร้องไห้อยู่ใต้ต้นชากระดันใหญ่เนะ"

---อี....ฮึก คุณพ่อ คุณแม่....

"รอบๆ ไม่มีใครอยู่เลย ฉันหวั่นใจ หวาดกลัวมาก จนขยับตัวไม่ได้เลยละ"

---ทำไงดี... นาโกะจัง.... ฮึก ฮืออ....."

"แต่ว่านะ ตอนนั้น ลมก็พัดซู่ พอกลิบบดอกชากระปลิวลอยขึ้น ก็เห็นว่ามีเด็กผู้ชายอยู่ละ"

เด็กผู้ชายใส่แว่นที่ฉันไม่รู้จัก เขาจ้องมองฉันนิ่งด้วยดวงตาที่มีหางตาเรียวยาว แล้วไม่รู้ทำไม น้ำตาฉันถึงหยุดลง

"จากนั้น เขาค็นั่นก็กุมมือฉันที่ร้องไห้อยู่ แล้วพาฉันออกไปจากที่นั่นให้ละ เขาพาฉันไปจนถึงที่ที่มีคนอยู่เนะ"

เด็กผู้ชายคนนั้นยังคงเงิบไม่พูดอะไร แต่มืออันแข็งแรงนั้นอบอุ่น ฉันเลยรู้สึกสบายใจมากๆเลย

"แต่ว่า พอเจอคุณพ่อกับนาโกะจังแล้ว ฉันก็ร้องไห้ออกมาอีกครั้ง จนไม่ได้พูดขอบคุณเขาให้เรียบร้อยนะเนะ"

พอรู้สึกตัว เด็กผู้ชายก็ไม่อยู่แล้ว ฉันห่อเหี่ยวใจมากที่ไม่ได้ถามกระทั่งชื่อของเขา

ฉันดีใจมากตอนที่ได้รู้ว่าเขาคือนักเรียนใหม่เหมือนกัน ถึงฉันจะอายจนไม่กล้าเข้าไปพูดคุย แต่ไม่นานต่อมา ฉันก็รู้ว่าเขามีชื่อว่า "ทสึวานุกิ มาซาฮารุ" คง

ตอนม.ปลายปีหนึ่งเราอยู่คนละห้องกัน แต่พอขึ้นปีสอง เราก็มาอยู่ห้องเดียวกัน แถมเขายังเข้าชมรมทำสวนด้วย ฉันดีใจ ดีใจจริงๆ...

"เพราะฉะนั้นเนะ ฉันถึงรู้เนะ ว่าทสึวานุกิคงเนะ ถึงจะมีบ้างที่เย็นชา แต่ที่จริงเป็นคนใจดีมาก เพราะอย่างนั้น ฉันเลยชอบทสึวานุกิคงมากๆเลยละ"

'มะ ไม่เคยรู้มาก่อนเลย...'

ไม่ใช่สิ ไม่รู้สึกตัวต่างหาก คนที่อาากิฮิเมะชอบเนี่ยคือเราหรอกหรอะ!

หัวใจเต้นรัวแรงอย่างแทบไม่น่าเชื่อ

เรื่องที่อาากิฮิเมะพูด ผมก็จำได้เหมือนกัน ถึงในหัวผม นั้นเริ่มจะเป็นความทรงจำที่เลือนรางแล้วก็ตาม แต่ผมเคยนำทางเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ในพิธีปฐมนิเทศเมื่อปีที่แล้วจริงๆ

เพราะเธอร้องให้อยู่คนเดียว ได้ต้นซากุระ ผมเลยคิดว่า... อา หลงทางสินะ

แต่ ผมพูดคุยกับคนอื่นไม่เก่งเท่าไร เลยจับมือเด็กคนนั้นโดยไม่พูดอะไร แล้วพาไปยังที่ที่มีคนอยู่หลายคนไปก่อน

เด็กผู้หญิงคนนั้นเข้าไปกอดใครบางคนแน่นโดยที่ยังร้องให้อยู่ ...อา เจอพ่อแม่แล้วสินะ โชคดีจัง ผมโล่งอกพลางเดินออกไปจากที่นั่น

'นั่น เด็กคนนั้น คืออาากิฮิเมะหรอกหรอ---'

และ ตั้งแต่ตอนนั้นก็คิดถึงผมมาตลอดแบบนี้เนี่ย...

ผมงงจันต่อไปพักใหญ่ ในขณะที่ยังคงถูกกอดอยู่ในอ้อมแขนนุ่มนวลของอาากิฮิเมะ

และ ไม่นาน กลางคืนก็เป็นกลางดึก แล้วยามเช้าก็มาเยือนอีกครั้ง

วันนี้ ท้องฟ้าก็แจ่มใสปลอดโปร่งเหมือนเคย

ผมกลับจากร่างยูกิจังเป็นมนุษย์แล้ว หลังจากจับหลับเล็กน้อย ผมก็เปลี่ยนเป็นชุดเครื่องแบบ แล้วเดินทางมุ่งไปยังโรงเรียน

วันนี้ไม่ใช่ทั้งวันรดน้ำ ไม่ใช่ทั้งวันถอนวัชพืช แต่ผมไปเพราะ อาากิฮิเมะบอกว่าวันนี้จะไปดูสภาพของแปลงดอกไม้

ผมอยากเจออาากิฮิเมะเหลือเกิน ไม่ใช่ในฐานะของยูกิจัง แต่เป็นในฐานะของ ทสึวานูกิ มาซาฮารุ ต่างหาก

---ทสึวานูกิคุง เป็นคนมอบความกล้าให้กับฉันล่ะ

---เพราะทสึวานูกิคุง ฉันถึงได้รับการให้กำลังใจนับครั้งไม่ถ้วน

อาากิฮิเมะพูดด้วยสายตาที่ราวกับกำลังเพ้อฝัน ทั้งที่ผมต่างหากละ ที่เป็นฝ่ายได้รับการให้กำลังใจจากอาากิฮิเมะนะ...

พอออกจากหอพัก แสงแดดที่ราวกับจะแผดเผาก็สาดส่องเข้ามา

ผมหรีดตาลงเล็กน้อย จากนั้นก็เดินออกไปยังโรงเรียน

ความรู้สึกประหลาดที่เติบโตขึ้นมาในใจพักใหญ่ตั้งแต่ก่อนหน้านี้ ความรู้สึกนั้นคืออะไรกันแน่ ...ผม
รู้สึกว่า หากได้พบกับอากิฮิเมะ ก็จะเข้าใจมันได้

อากิฮิเมะนั้น ไม่อยู่ที่แปลงดอกไม้

'มาเร็วไปนิดหน่อยรีเป่านะ หรือว่า วันนี้เปลี่ยนใจไม่มาแล้วจ้ะหรือ...'

ผมมองดูรอบๆ อยู่พักใหญ่ แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าเธออาจอยู่ที่เรือนกระจกก็ได้

เรือนกระจกเล็กๆ รูปร่างคล้ายกรงนกนั้น ตั้งอยู่อย่างเงียบสงบ ปกคลุมต้นพืชมากมายไว้ใน

---ลองไปดูดีกว่า อากิฮิเมะอาจอยู่ที่นั่นก็ได้

ผมเดินเร็วไปที่นั่น ขณะที่คิดว่า ทำไมเราถึงรีบร้อนขนาดนี้กันนะ ไปด้วย

เรือนกระจกยามหลังเที่ยงเล็กน้อย ถูกแสงแดดจ้าสดใส เปล่งประกายส่องสว่างอยู่ พอผมลอดผ่าน
ทางเข้าเล็กๆ ไปข้างใน กลิ่นแรงของเหล่าพืชพรรณก็มาล้อมกาย

ข้างใน ไม้กระถางเล็กใหญ่หลากหลายถูกวางไว้อย่างแน่นขนัด พื้นที่ที่ใหญ่หน่อย ก็มีต้นปาล์มชูชาน
ต้นสูงๆ พอสมควรโตอยู่

อากิฮิเมะ... อยู่ที่นี้

"ทสึวานุกิคุง!?" เธออุ้มกระถางใบเล็กยืนอยู่หน้าแปลงที่มีดอกไม้สีส้มสดใสบานอยู่ เธอมองผม แล้วก็
เบิกตาโต

"มะ มีอะไรหรือ? เอ วันนี้ไม่ใช่เวรของทสึวานุกิคุง... ไม่ใช่หรือ?"

ผมพูดเหมือนกับพูดข้อแก้ตัวต่ออากิฮิเมะที่ประหลาดใจอยู่

"เอ่อ เราก็คงกังวลเรื่องแปลงดอกไม้นิดหน่อยนะ"

ทั้งที่ควรจะพูดไปตามตรงว่ามาหาอากิฮิเมะ แต่คำพูดที่ออกมาจากปากนั้น กลับเป็นคนละคำกันเลย

"จ้ะหรือหรือ..."

"วันนี้จะทำอะไรหรือ เราจะช่วยนะ"

"ขะ ขอขอบคุณ"

หลังจากที่อากิฮิเมะกลอกตาไปมาเล็กน้อย ก็พูดอย่างกระตือรือร้น

"วันนี้ะ เอ่อ ฉันว่าจะดูดอกไม้ในเรือนกระจกเป็นหลักนะ...."

"เข้าใจละ บอกได้ทุกอย่างเลย เราจะช่วยเอง"

"อ อ้ม ขอบคุณนะ"

แก้มของอาากิฮิเมะเปลี่ยนเป็นสีชากระอ่อนๆ เสียงรบกวนในใจ สงเสียงดังยิ่งขึ้นเล็กน้อยอีกครั้งหนึ่ง

หลังจากนั้น ผมก็เดินวนตามอาากิฮิเมะไปในเรือนกระจก

ตั้งแต่ที่เข้าชมรมทำสวน ผมก็เข้ามายังเรือนกระจกเล็กๆแห่งนี้หลายครั้งแล้ว

ตามที่อาากิฮิเมะพูด ที่นี้ใช้ปกป้องพืชที่อ่อนไหวต่อลมและการเปลี่ยนแปลงของฤดูเป็นหลัก

การสุดดมกลิ่นของเหลาดินไม้ที่แรงขึ้นกว่าเดิม พลังช่วยงานอาากิฮิเมะนั้น ค่อนข้างสนุกทีเดียว

ถึงเพราะสิ่งที่ผมซึ่งมีความรู้เพียงน้อยนิดทำได้นั้นเป็นที่รู้กันดี ผมเลยแค่ขยับกระถางตามที่อาากิฮิเมะพูด หยิบของมาให้แค่นั้นเองก็ตามเถอะ

หลังจากที่ใช้เวลาทำอย่างนั้นไปพักใหญ่ ผมก็ตัดสินใจเปิดปากพูด

"เอ่อ เมื่อวานขอโทษนะ"

"เอ?"

อาากิฮิเมะงงวย

"เรา ไม่รู้จะพูดยังไงดี เลยทำให้อาากิฮิเมะรู้สึกแะไข้ไหมล่ะ"

อาากิฮิเมะบอกผมว่า "ฉันรู้นะ" เมื่อคืน บอกว่า "ทั้งยูกิจัง ทั้งทสึวานุกิคุง เป็นคนใจดีมากๆ ฉันรู้ดีนะ" แต่ว่า ผมคิดว่ามันจบแค่นั้นไม่ได้

"เอ๋ มะ ไม่หรอก"

อาากิฮิเมะส่ายหน้าไปมาเหมือนจะบอกว่าไม่เป็นไรหรอก แต่ผมยังคงพูดต่อไป

"ขอโทษจริงๆ เราไม่สนิทกับอาากิฮิเมะ แต่พูดแบบนั้นไป เอ่อ เราไม่ได้ตั้งใจพูดให้มีความหมายแบบนั้นนะ เราแค่ เอ่อ... อาากิฮิเมะกับยาเอโนะสนิทกันมากเลยไข้ไหมล่ะ? เราว่าเรายังไม่สนิทกันขนาดนั้นนะ เลยสงสัยว่าเรียกแต่ชื่อเนี่ย อาากิฮิเมะจะไม่ชอบรีเปล้านะ..."

เพราะตกใจที่ผมที่ปกติไม่ค่อยพูด พูดออกมาเสียยาวหรืออย่างไรก็ไม่รู้ อาากิฮิเมะจึงเบิกตากลมโตนั้น ออกกว้างเต็มที่

"พะ เพราะฉะนั้น ขอโทษ ...จริงๆ"

"มะ ไม่หรอก"

อาากิฮิเมะส่ายหน้าอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มเหมือนเขินอาย

"ฉันไม่ได้ใส่ใจจริงๆ...นะ แต่ว่า ขอบคุณนะที่เป็นห่วง...."

ใบหน้าทีพูดเช่นนั้น ดูเหมือนจะไม่มีบรรยากาศหมดกำลังใจที่โผล่ๆหายๆมาตลอดในช่วงนี้อยู่ ผมจึง

โล่งใจ

โชคดีจัง ครึ่งนี้ท่าทางเราจะไม่ได้ทำให้เธอเจ็บปวดสินะ...

ความเจ็บปวดดำเนินต่อไปพักหนึ่ง

ในช่วงเวลาซึ่งไหลไปอย่างช้าๆ เราตรวจสอบสำรวจพวกต้นไม้จำนวนมากไปที่ละต้นๆ

รู้สึกว้า ดีจังเลยนะ ช่วงเวลาแบบนี้...

ตั้งแต่แรก ผมไม่ได้เกลียดต้นไม้อยู่แล้ว แต่ว่า ช่วงเวลาที่ดำเนินไปโดยที่ผมทำแบบนี้ด้วยกันกับอาากิฮิเมะนั้น ไม่รู้ทำไม ผมถึงรู้สึกว่ามันเป็นเหมือนสิ่งที่พิเศษยิ่งกว่าปกติ

"เอ๋อ... ทสึ ทสึวานุกิคุง ยู....ซัง..."

ผมรู้สึกว่ายูก็ได้ยินเสียงเบาๆ จึงหันหน้าไปหาอาากิฮิเมะ "เอ?"

"ปละ เปล่า! ไม่มีอะไรหรอก ...แค่คิดว่าเวลาผ่านไปแล้วหรอเนี่ย น่ะ"

ผมพิมพ์ "จริงด้วย" ต่อคำพูดของอาากิฮิเมะที่ลนลานเพราะอะไรบางอย่าง

ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ที่รอบๆ เริ่มถูกย้อมไปด้วยสีของอาทิตยอัสดง

ดูเหมือนว่าเวลาจะผ่านไปนานพอควรโดยไม่รู้ตัว เราไม่ได้พูดคุยกันมากเท่าไร แต่บรรยากาศตอนอยู่ด้วยกันกับอาากิฮิเมะนั้นช่างสบายใจ ผมเลยไม่รู้สีกตัวถึงเวลาที่ผ่านไปเลยสักนิดเดียว...

ผมลุกขึ้นยืน หรีดาข้างหนึ่งต่อแสงอาทิตย์ที่ผ่านกระจกเข้ามา

อีกเดี๋ยวผมต้องกลับแล้ว เวลาของทสึวานุกิ มาซาฮารุจะหมดลง และเวลาที่ผมจะกลายเป็นยูกิจังจะมาถึง แต่... การที่ช่วงเวลานี้จบลงนั้น ผมรู้สึกเสียดายไม่อยากให้มันจบลงยิ่งงี้ก็ 모르

'...ถึงจะว้างจั้น แต่จะอยู่ที่นี้ตลอดไปก็ไม่ได้ สินะ'

ผมถอนหายใจ แล้วสลัดความท้อใจทิ้ง

เพราะถ้าอยู่ที่นี้ต่อไป ผมก็จะกลายเป็นแกะอย่างเคย ถ้าโดนอาากิฮิเมะเห็นตอนนั้นเข้า ทุกอย่างก็จะจบกัน...

ตอนที่ผมว่าจะบอกว่าเดี๋ยวจะกลับแล้วนะ อาากิฮิเมะก็เงยหน้าขึ้นพิบ เหมือนกับนึกอะไรบางอย่างออก

"เอ๋อ ทสึวานุกิคุง ...ขอเวลาเดี๋ยว ได้ไหม?"

"อะไรหรอ?"

"คือว่านะ แค่นี้แป๊บเดียว ฉันอยากให้มาทางนี้นะ ...ทางนี้"

เธอชี้นิ้วให้ผมไปทางด้านในของเรือนกระจก มีอะไรกันแน่นะ แต่ผมไม่ค่อยมีเวลาเท่าไรนี่สิ...

อาากิฮิเมะพาผมไปถึงบริเวณตรงกลางเรือนกระจกรูปโดม ใกล้เคียงป่าสมชุชานต้นใหญ่

"ตรงนี้ ลองยืนแถวนี้ดูสิ"

"ฮืม....?"

ผมยืนข้างอาากิฮิเมะตามที่ได้ฟัง จะมีอะไรเริ่มเกิดขึ้นกันแน่?

"รออีกแป๊บนึงนะ น่าจะอีกไม่นานแล้วละ..."

อาากิฮิเมะกระสับกระส่าย พลังไล่สายตาไปยังต้นไม้ที่ล้อมรอบบริเวณ

"ฮะ มาแล้ว"

ผมได้ยินเสียงตื้นเต้นดัง ตอนที่คิดอย่างนั้นเอง ภายในเรือนกระจกก็เปลี่ยนไปหมดไม่เหลือเค้าเดิม

"หาวว...."

ผมเห็นราวกับว่าเหล่าต้นไม้ในเรือนกระจกส่องแสงออกมาพร้อมกันในคราวเดียว

แสงสีทองสาดส่องลงมาเป็นสายจากเพดานต่อเนื่อง แสงละเอียดส่องประกายระยิบระยับ คงจะสะท้อนกับไอน้ำที่ลอยขึ้นมาจากพื้น อากาศที่ร้อนทำให้บรรยากาศเบลอหายไปมาอย่างช้าๆ

และ สิ่งที่แผยยายจนเต็มบริเวณรอบตัวนั้นคือ สีส้มอมแดงที่ราวกับจะลุกไหม้

ไม่ใช่แค่พวกต้นไม้ ทั้งผม ทั้งอาากิฮิเมะ ทุกสิ่งทุกอย่างต่างก็ถูกย้อมไปด้วยสีแห่งอาทิตย์อัสดง

"เนอะ ยอดไปเลยใช่ไหม"

อาากิฮิเมะหันใบหน้ายิ้มแย้มมาหาผมที่หลุดปากอุทานไปโดยไม่รู้ตัว

"เวลาสั้นๆแค่นี้เดียวในตอนเย็นเท่านั้น ที่เราจะได้เห็นอย่างนี้นะ"

"จันทรือนี่..."

เป็นการเล่นตลกของกระจกที่ล้อมรอบๆหรือไงนะ ผมจึงพูดอะไรไม่ออกสักอย่างเดียว ต่อภาพที่เหมือนอยู่ในจินตนาการ จนไม่อาจคิดว่าเราอยู่ในโรงเรียนนี้

ผมตะลึงต่อภาพตรงหน้าอยู่พักใหญ่ ...พอรู้สึกตัว อาากิฮิเมะก็กำลังจ้องผมนิ่ง

"...มีอะไรเหรอ?"

พอเอ่ยปากถาม อาากิฮิเมะก็หลบสายตาผมไปนิดหนึ่ง

"คือว่า...นะ"

"ฮืม"

"ที่นี่... หะ ให้เป็นความลับของเราเพียงสองคน จะ...ได้ไหมนะ"

"....ของเราสองคน"

"อะ อืม"

ผมก้มลงมองอาากิฮิเมะ อาากิฮิเมะหันข้างอย่างเอียงอายจากอะไรบางอย่าง แก้มที่เป็นสีชมพูเสมอ
ตอนนี้มันก็ถูกย้อมด้วยสีอาากิฮิเมะเหมือนกัน

ดวงตากลมโต สองประกายระยิบระยับ...

อู๋ๆ ผมก็รู้สึกว่ะไรบางอย่างในใจพองโตขึ้นจนแน่น

อาากิฮิเมะที่บอกสถานที่ลับให้กับผม โดยคิดจะทำให้ผมดีใจ

อาากิฮิเมะที่สามารถพยายามอย่างเต็มที่ที่สุดชีวิตเพื่อคนอื่นได้เสมอ อาากิฮิเมะที่เป็นคนขี้อายเหลือเกิน

ผม อากิฮิเมะคนนี้นะ----

"....เราชอบเธอ"

ไหล่ของอากิฮิเมะกระตุกขึ้น

".....เอ?"

เธอหันมาหาผมอย่างช้าๆ

ใบหน้าของผมสะท้อนออกมาที่ดวงตาดวงโต ผมสุดหายใจเข้าลึกๆ

และพูดคำพูดเดิมซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

"เรา...ชอบอากิฮิเมะ"

ท่ามกลางบรรยากาศที่เบลอหายไปจากความร้อน ผมได้ยินเสียงอากิฮิเมะกลั่นลมหายใจเบาๆ

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>